

ת"פ 17778/12/12 - תביעות צפת נגד ראני חלייחל, תאמר מילחם

בית משפט השלום בקריית שמונה

13 ינואר 2014

ת"פ 17778-12-12 תביעות צפת נ' חלייחל ואח'

לפני כב' השופט הבכיר, מרדכי נדל	
מאשימה	1. תביעות צפת
נגד	
נאשמים	1. ראני חלייחל 2. תאמר מילחם

החלטה

לפני עתירה לגילוי ראיה לפי סעיף 45 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: **פקודת הראיות**).

רקע כללי:

כנגד המבקשים הוגש ביום 10.12.12 כתב אישום אשר במרכזו גניבה של עגל מהמכלאה אשר בקיבוץ מלכיה.

בקצירת האומר ייאמר, כי על פי המתואר בעובדות כתב האישום, הגיעו הנאשמים ברכב מסוג מאזדה למכלאה בקיבוץ מלכיה וגנבו ממנה עגל. עוד נטען בכתב האישום, כי הנאשם 1 ביקש מרביע חלייחל (להלן: **רביע**), אשר נסע ברכב מסוג מאזדה לפתוח להם ציר למכלאה.

על בסיס האמור לעיל, יוחסו לנאשמים עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **החוק**) וגניבת כלי/אמצעי/תוצר עבודה/בקר, עבירה לפי סעיף 384(א)(2) לחוק.

בהמשך לאירוע הנזכר לעיל, כך על פי עובדות כתב האישום, ביצע הנאשם 2 פניית פרסה ונהג ברכב המאזדה לכיוונו של רפ"ק סוהיל פוארסה, אשר, "סגר" באותה העת את נתיב הנסיעה, כך שהלה נאלץ להסיט את גלגלי הרכב המשטרתי בו נהג ימינה בכדי לחמוק מפגיעת רכב המאזדה.

לפיכך, יוחסו לנאשם 2 עבירות של נהיגה פוחזת של רכב, עבירה לפי סעיף 338(1) לחוק וכן, עבירה של נהיגה ברכב מנועי ללא רישיון, עבירה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 ועבירה של נהיגת רכב

עמוד 1

ללא רישיון, עבירה לפי סעיף 2 לפקודה.

כמו כן, יוחסה לנאשם 2 עבירה של הודעה כוזבת בהתחייבות, עבירה לפי סעיף 442 לחוק, וזאת מכיוון שבתחנת משטרת צפת מסר לשוטר חסן חיר אלדין הודעה על כי רכבו מסוג מאזדה נגנב ביום 30.11.13 מה שהתברר ככוזב.

הראיות החסויות נשוא הבקשה:

ביום 25.12.12, חתם השר לביטחון הפנים על תעודת חיסיון מכוח סמכותו לפי סעיף 45 לפקודה, בעניינם של המבקשים מטעמים של חשש מפגיעה בעניין ציבורי חשוב, סיכון שלומם של בני אדם, פגיעה בשיתוף הפעולה של הציבור עם המשטרה וחשיפת שיטות עבודה ודרכי פעולה של המשטרה.

במסגרת תעודת החיסיון נכללו המסמכים שלהלן:

- דו"ח ידיעה מס' 12-0500-134 בשורה 2 מילים 15-19 ושורה 3 במלואה.
- דו"ח ידיעה מס' 12-0508-973.
- דו"ח ידיעה מס' 12-0500-190.
- תוכנו של מסמך אשר סומן באות א'.

טענות המבקשים:

המבקשים עותרים לגילוי הראיות הנכללות בתעודת החיסיון.

המבקשים הצביעו על הודעתו של רביע, ממנה חזר בו לאחר מכן, כראיה המרכזית אשר יש בכוחה כדי לסבכם בביצוע העבירות נשוא כתב האישום.

לפיכך, הבהירו המבקשים, כי קו הגנתם מתבסס על ניסיון לקעקע את אמינות של רביע מיום 30.11.12 ולשיטתם, ניתן למצוא בראיות החסויות הגנה אפשרית כך שתתמוכנה בגרסתם מחד ויפגעו באמינותו של רביע מאידך.

עוד נטען, כי קיימת אפשרות שבמסגרת הראיות החסויות קיים מידע היכול להצביע על אדם אחר אשר ביצע את העבירות והוצא מהתיק ללא הסבר סביר.

כמו כן, עתרו המבקשים כי בית המשפט יבחן האם קיימת זהות בין מוסרי המידע החסוי ובין עדי התביעה וזאת, בכדי שיוכלו לחקור אותם על גרסאותיהם.

טענות המשיבה:

המשיבה מתנגדת לבקשה.

לטענתה, גילוי הראיה החסויה יכול לפגוע בביטחון הציבור וכי אין באי גילוי החומר החסוי, כדי לקפח את הגנתם של הנאשמים.

המדובר בניסיון "דיג" בכדי להוכיח טענתם לפיה המאשימה, נקטה איפה ואיפה בהעמדתם לדין של מעורבים שונים בפרשה.

ב"כ המשיבה טען במסגרת הדיון אשר התקיים ביום 7.1.14, כי בית המשפט כבר דחה טענתם של המבקשים לפיה עומדת להם טענת "הגנה מן הצדק" בהקשר זה.

הבקשה כלל אינה נכנסת לטריטוריה של ראיות רלוונטיות לצורך ניהול ההליך ומכאן, כי אין להן זיקה להוכחת חפותם של המבקשים.

במצב דברים זה, כלל לא עלה בידי המבקשים לעבור את השלב הראשון מבין מספר שלבים אשר נקבעו בפסיקה לעניין גילוי ראיות חסויות.

דיון והכרעה:

בטרם אפנה לדון בטענות הצדדים, מצאתי לעמוד תחילה בקצרה על המסגרת הנורמטיבית הרלוונטית לענייננו.

זכותו העיון של נאשם בחומר החקירה בעניינו מעוגנת בהוראות סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: **החסד"פ**) והינה נובעת מזכותו להליך פלילי הוגן (ראה לעניין זה: בש"פ 7064/08 **מדינת ישראל נ' ליאורה ברקו** [פורסם במאגרים המשפטיים]).

יחד עם זאת, לכלל זה קיימים חריגים הטומנים בחובם אינטרסים נוספים הראויים להגנה כדוגמת הוראת סעיף 45 לפקודה קובע כדלקמן:

"אין אדם חייב למסור, ובית המשפט לא יקבל, ראייה אם שר הביע דעתו, בתעודה חתומה בידו, כי מסירתה עלולה לפגוע בענין ציבורי חשוב, אלא אם מצא בית המשפט הדין בדבר, על-פי עתירת בעל דין המבקש גילוי הראייה, כי הצורך לגלותה לשם עשיית צדק עדיף מן הענין שיש לא לגלותה".

בעת בחינת בקשה להסרת החיסיון, יש לאזן בין שני אינטרסים מנוגדים: האחד, גילוי האמת המצדיק בגילוי כל החומר לנאשם והשני, האינטרס הציבורי אשר לעיתים חשיפת החומר תוביל לפגיעה בו (ראה לענין זה: ב"ש 838/84 **מנחם ליבני ואח' נ' מדינת ישראל** [פורסם במאגרים המשפטיים]).

עוד נקבע בענין לבני, כי בית המשפט יורה על הסרתו של החיסיון אם מצא כי הצורך בגילוי הראייה לשם עשיית צדק הינו עדיף על אי גילוייה (שם, עמ' 738).

במסגרת בש"פ 2043/05 **מדינת ישראל נ' גד זאבי** [פורסם במאגרים המשפטיים] עמדה כבוד השופטת א' פרוקצ'יה על המנגנון הקבוע בפקודת הראיות לבחינת מעמדה של ראייה חסויה:

"...מקום שמדובר בראייה רלבנטית לאישום המהווה "חומר חקירה" כמוגדר בחוק, יצרה פקודת הראיות מנגנון מיוחד לבחינת מעמדה של הראייה לצורך הצגתה במשפט במסגרת כללים הנוגעים לראיות חסויות. כללי החסיונות עוסקים בראיות רלבנטיות המהוות "חומר חקירה", והם בוחנים את מידת חיוניותן של ראיות כאמור להגנת הנאשם, כנגד הפגיעה העלולה להיגרם לאינטרס ציבורי כללי בהצגתן. באיזון זה, לעולם תינתן עדיפות לערך עשיית משפט צדק לנאשם על פני כיבודם של ערכים אחרים, ובכלל זה ערכי מדיניות החוץ ובטחון המדינה; אולם מקום שאי הצגת הראייה אינה כרוכה בפגיעה כזו, ינתן משקל לערך העלול להיפגע באם הראייה תוצג במשפט (בש"פ 9086/01 רביב נ' מדינת ישראל, פד"י נ(3) 163; בש"פ 6392/97 בלביסי נ' מדינת ישראל, פד"י נ(5) 176; ע"פ 459/95 אבו רמאדן נ' מדינת ישראל, פד"י נ(3) 780; בש"פ 4857/05 טלי פחימה נ' מדינת ישראל; בש"פ 3671/05 קהמוז נ' מדינת ישראל (לא פורסם)..."

(שם, בפסקה 13).

זה המקום לציין, כי תנאי בסיסי לדיון בהסרת החיסיון הינו כי הראייה הינה רלוונטית לאישום באה בגדרו של חומר חקירה לענין הוראות סעיף 74 לחסד"פ.

במידה ונקבע כי הראייה הינה אכן בבחינת חומר חקירה כאמור, אזי יש לבחון, האם אכן יש בהסרת החיסיון כדי לפגוע באינטרס עליו בא החיסיון להגן.

יצוין, כי במצב דברים בו מתחוויר לבית המשפט כי הפוטנציאל הראייתי הגלום בראייה החסויה לסייע לנאשמים בהגנתם

הינו רב, הרי שבמצב דברים זה יגברו שיקולי הצדק והחיסיון יוסר (ראה לעניין זה: ע"פ 889/96 מאזריב נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים המשפטיים], שם בעמ' 444-445).

ככל שבית המשפט מגיע לכלל מסקנה, כי אין המדובר בראיה כה חיונית להגנת הנאשמים, אזי בשלב זה על בית המשפט, לאזן בין תרומתה הפוטנציאלית להגנת הנאשמים ובין הנזק העלול להיגרם לאינטרסים האחרים העלולים להיפגע מעצם חשיפתה.

(ראה לעניין זה: בש"פ 7476/12 אל אטרש נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים המשפטיים] וכן, עיין בבש"פ 1917/13 יעקב גראד ואח' נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים המשפטיים] אליו הפנה ב"כ המאשימה).

ומן הכלל אל הפרט-

לאחר שעיינתי בחומר החסוי אשר הוגש במעטפה חתומה לעיוני, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות ואנמק.

אקדים ואומר, כי לא מצאתי שיש בדו"ח הידיעה שמספרו 12-0508-973 רלוונטיות לאירוע נשוא תיק זה ולפיכך, כבר בשלב זה מצאתי לדחות את הבקשה ככל שהינה מתייחסת לדו"ח זה.

לעניין דוחו"ת הידיעה שמספרם 12-0500-190 ו- 12-0500-134 הרי, שידיעות אלה אכן קשורות לאירוע נשוא תיק זה, כמו גם האמור בנספח א' ואולם, סבורני כי אין בהן כדי לסייע לנאשמים בהגנתם.

קו ההגנה עליו הצביעו ב"כ הנאשמים בדיון בפניי הינו קעקוע אמינותו של רביע אשר הודעתו מיום 30.11.12 הינה הראיה המרכזית אשר יש בה, כך לשיטתם, לסבך את הנאשמים בביצוע העבירה המיוחסת להם בכתב האישום.

בבסיס טענותיהם של הנאשמים לעניין זה, ניצבת הטענה למעורבותו של אדם נוסף באירוע והרצון לעמת את רביע, אשר לא ציין את נוכחותו של האחר במקום, עם העובדה ששמו של האחר נזכר בדוחו"ת החסויים.

לטענות אלה לעניין מעורבותו של אדם נוסף, אשר זהותו ידועה והוא אף נחקר והודעתו מצויה בחומר החקירה, אין פוטנציאל ראייתי אשר יש בו כדי לעורר ספק באשמת הנאשמים.

סוף דבר:

במצב דברים זה, סבורני כי כפות המאזניים נוטות באופן ברור לטובת אי גילוי הראיות נשוא הבקשה ומתן בכורה לאינטרס המוגן העומד בבסיס החיסיון אשר הוצא כדין.

לאור האמור לעיל, מצאתי לדחות כאמור את הבקשה על כל רבדיה.

המעטפה ובה החומר החסוי תוחזר על ידי המזכירות לידי המאשימה.

ניתנה היום, י"ב שבט תשע"ד, 13 ינואר 2014, בהעדר הצדדים.

הוקלד על ידי